

EGLUTÈ

VASARIS

1994

FEBRUARY

EGLUTĖ

VASARIS

1994

FEBRUARY

TURINYS

- 1 VASARIO ŠEŠIOLIKTOJI, Jonas Minalga
- 2 ERŠKĖTROŽĖ, Brolių Grimų pasaka
- 12 DIEVO DRAUGAI, N.N.
- 13 KĄ AŠ MYLIU? Alė Paškevičienė
- 14 UŽGAVĖNĖS, pagal D. Bindokienę
- 15 AR ŽINAI? N.N.
- 23 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 27 GALVOSŪKIAI
- 29 MAMYTĖS DIENAI, A. Biržietis
- 32 JUOKAI

VIRŠELIS — Dail. Noros Aušrienės
SKYRIŲ VINJETĖS:
Zitos Sodeikienės ir
F. Vaitiekūnienės

KITAS ILIUSTRACIJAS PIEŠĖ:
N. Aušrienė — 5, 7

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus — 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. *Eglutėje* spausdintų rašinių ar piešinių be redakcijos žinios prašom kitur nenaudoti.

REDAKCIJA: 13154 Sparrow Ct., Lockport, IL 60441.

Vyr. redaktorė (Editor) — Nijolė Nausėdienė.

ADMINISTRACIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21,

Putnam, CT 06260. Administruoja Danguolė Sadūnaitė (Managing Editor).

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba.

APDAILA, RINKIMAS, LAUŽYMAS: KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

THE LITTLE FIR: a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by the Sisters of the Immaculate Conception, Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260.

Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — USPS 169-200

Send address corrections to: Eglutė, I.C. Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

VASARIO ŠEŠIOLKTOJI

JONAS MINELGA

Po visą Lietuvą, po visą
Dangun trispalvės žydrios kilo.
Dainavo Nemunas, Dubysa
Laisvos tėvynės džiaugsmą gilų.

Žygiavo gretos savanorių,
Karių pulkai parados ejo...
Kai linko keliai prie altorių, —
Laimingą tėviškę regėjom.

Prie kapo savo brolio — kario
Trimitam gaudžiant kaupėm ryžtą:
Valio, Šešiolikta Vasario, —
Vergijos dienos tenegrižta!

Per visą Lietuvą, per visą
Nauja daina šiandien nuplaukia.
Dainuoja Nemunas, Dubysa
Laisvos tėvynės džiaugsmą gilų.

ERŠKĖTROŽĖ

BROLIŲ GRIMŲ PASAKA

Senų senovėje gyveno karalius ir karalienė, kurie labai norėjo turėti vaikų, bet ponas Dievas jiems nedavė nei vieno. Vieną dieną, karalienei besimaudant, iš vandens išropojo varlė ir tarė:

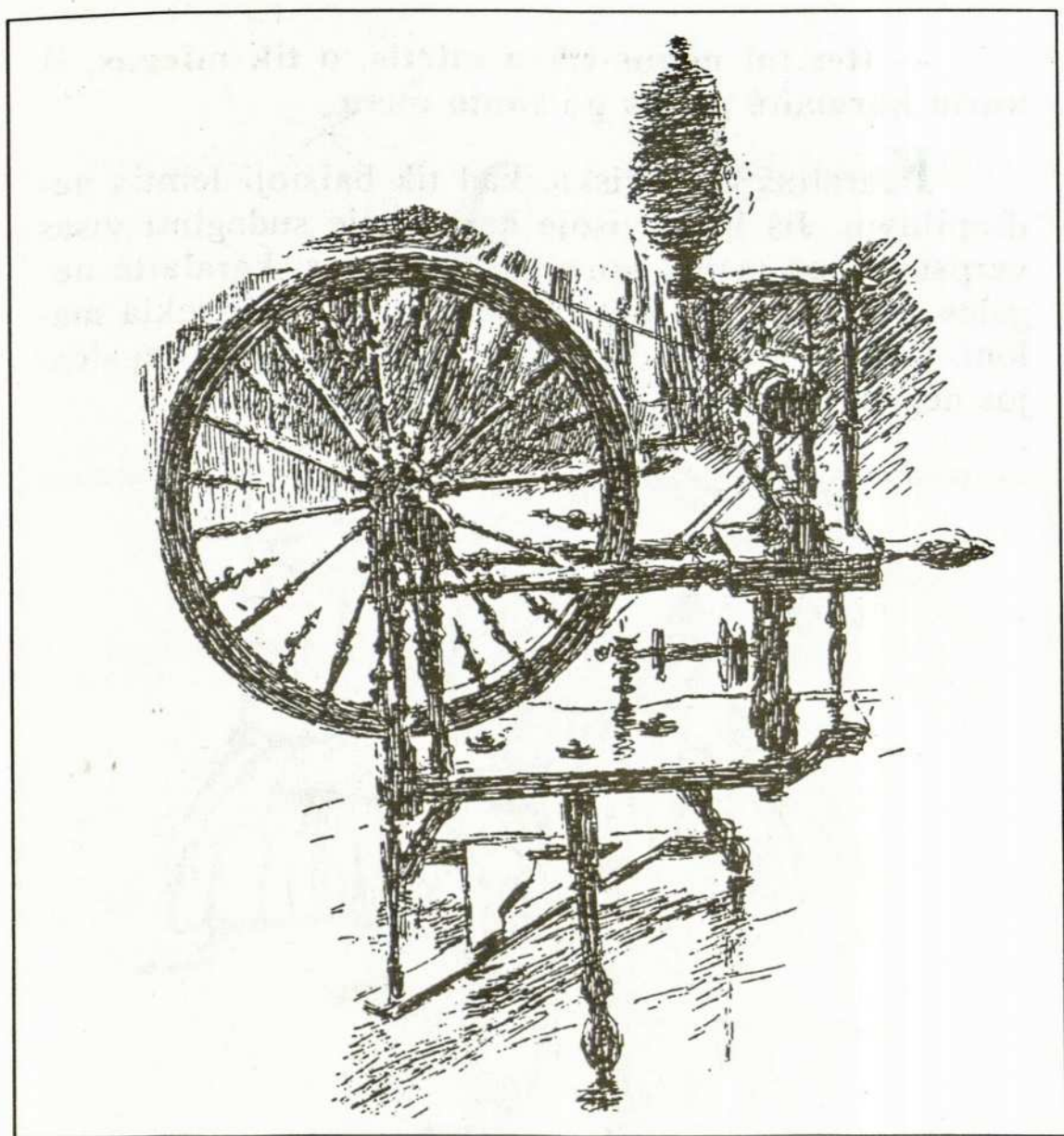
— Tavo norai išsipildys. Nepraeis nei metai, ir tu turėsi gražią dukrelę.

Kaip varlė sakė, taip ir atsitiko. Karalienė sulaukė gražios mergaitės, ir karalius, netverdamas džiaugsmu, suruošė didelę puotą. Tarp svečių, sukviestų į rūmus, buvo ne tik giminės, draugai ir pažįstami, bet ir laumės, turėjusios išburti karalaitei gražią ateitį.

Tokių laumių karalystėje buvo trylika, bet karalius joms turėjo tik dvylika auksinių lėkščių, todėl viena liko nepakviesta.

Puota buvo puiki, ir kai ji baigėsi, kiekviena laumė apdovanojo karalaiteį viskuo, kas tik buvo jos galioje. Viena jai lėmė užaugti dora mergaite, kita — gražia, trečia — būti turtinga, ir taip ji gavo visas gėrybes, kokios tik yra pasaulyje. Kai vienuoliktoji laumė ištare savo linkėjimus, staiga įėjo tryliktoji ir, keršydama už nepakvietimą į puotą, net nepasisveikinusi šūktelėjo:

— Kai ji bus penkiolikos metų, beverpdama susižeis ir mirs!

Tai ištarusi, ji apsisuko ir išėjo.

Šitie žodžiai išgąsdino visus. Dvyliktoji laumė dar nebuvo pasakiusi savo žodžio, bet ji jau negalėjo mergaitę išgelbėti. Ji tik galėjo sušvelninti tą baisų linkėjimą ir tarė:

— Bet tai nebus tikra mirtis, o tik miegas, iš kurio karalaitė pabus po šimto metų.

Karalius darė viską, kad tik baisioji lemtis neišsipildytų. Jis liepė visoje karalystėje sudeginti visas verpstes, nes manė, jei niekas neverps, karalaitė negalės susižeisti. Karalaitė augo tokia graži ir tokia maloni, kad kiekvienas, kuris tik ją pamatydavo, negalėjo jos nepamilti.

Kartą karalius ir karalienė kažkur išvažiavo, o karalaitė, likusi viena, vaikščiojo iš kambario į kambarį po rūmus ir surado seną apleistą bokštą, kurio ji anksčiau nebuvo mačiusi. Bokšte buvo laiptai, kuriais užlipusi rado duris, užrakintas surūdijusiu ir spynoje tebekyšančiu raktu. Ji pasuko raktą, ir durys atsidarė. Viduje sėdėjo sena senutė ir verpė linus.

— Labą dieną, mamute, — tarė karalaitė.

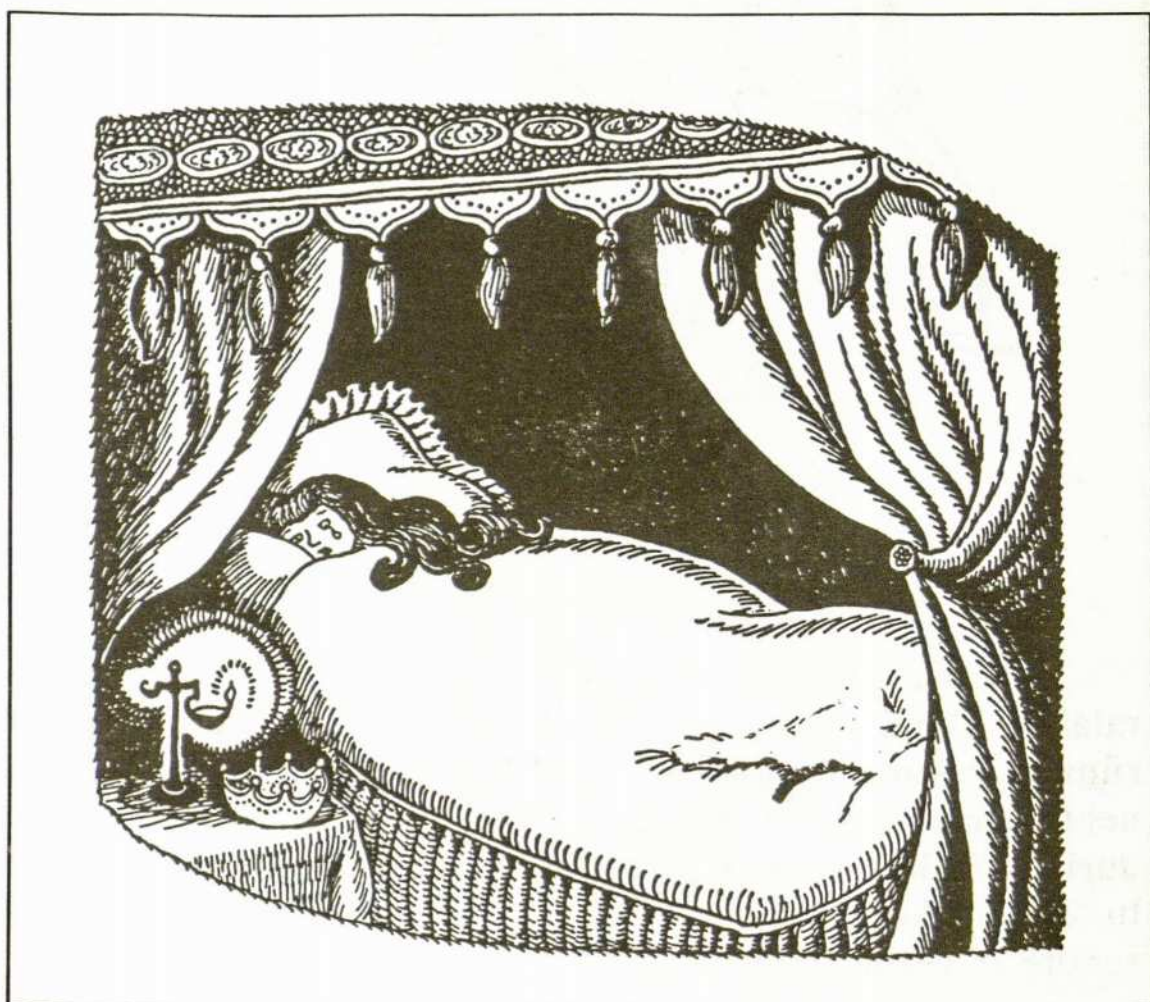
— Ką tu čia veiki?

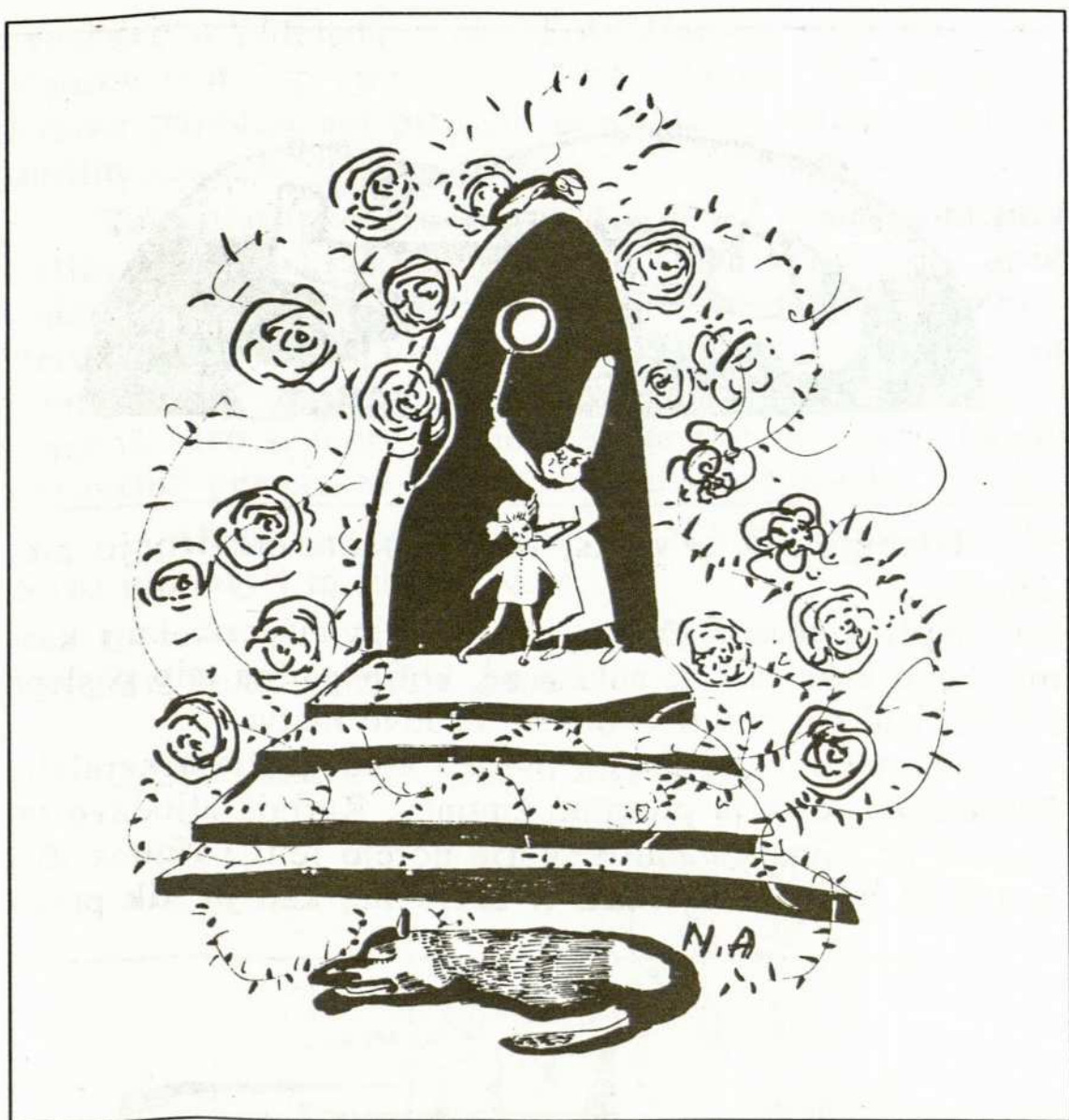
— Verpiu, — atsakė senutė.

Koks malonus darbas, — pasakė karalaitė ir priėjo arčiau.

Ji mėgino verpti, bet vos tik palietė verpstę, susižeidė pirštą ir parpuolė ant lovos. Tuo metu jai buvo penkiolika metų ir laumės žodžiai išsipildė.

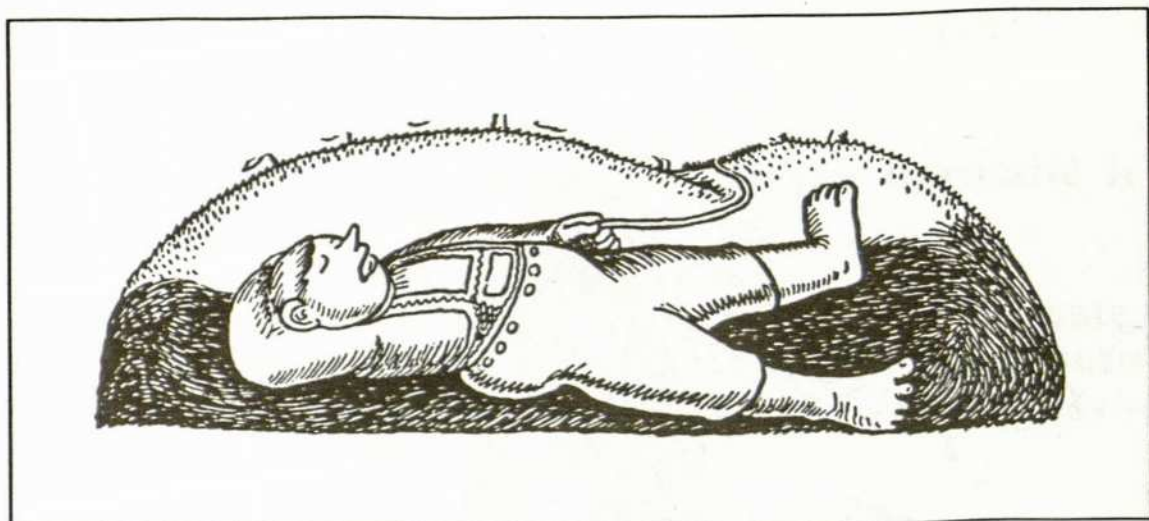
Ji užmigo giliu miegu.

Ne ją vieną ištiko ši nelaimė, bet ir visą dvarą. Užmigo karalius, karalienė, kai tik sugrižo į rūmus, ir visi dvariškiai. Užmigo ir žirgai arklidėse, ir balandžiai ant stogų, musės ant sienų ir ugnis ugniavietėje.

Užmigo ir virėjas, nutvėręs kepsnį sudeginusį berniuką, savo padėjėją, už plaukų, užmigo ir tas berniukas, neištrūkęs iš virėjo rankos.

Užmigo net ir vėjas, ir joks lapas nevirpėjo medžiuose.

Aplink rūmus išdygo erškėčių gyvatvorė, kuri kasmet buvo aukštesnė ir aukštesnė, kol pagaliau taip paslėpė rūmus, kad nei vėliavos bokšte nebuvo matyt.

Ir pasklido po kraštą pasaka apie gražiąją karalaitę Erškėtrožę, kaip ją praminė žmonės. Kartais atjodavo tai vienas, tai kitas karalaitis, kurie norėjo įeiti į rūmus. Bet erškėčiai buvo tokie tvirti ir susipynę, kad jie tik prasi-

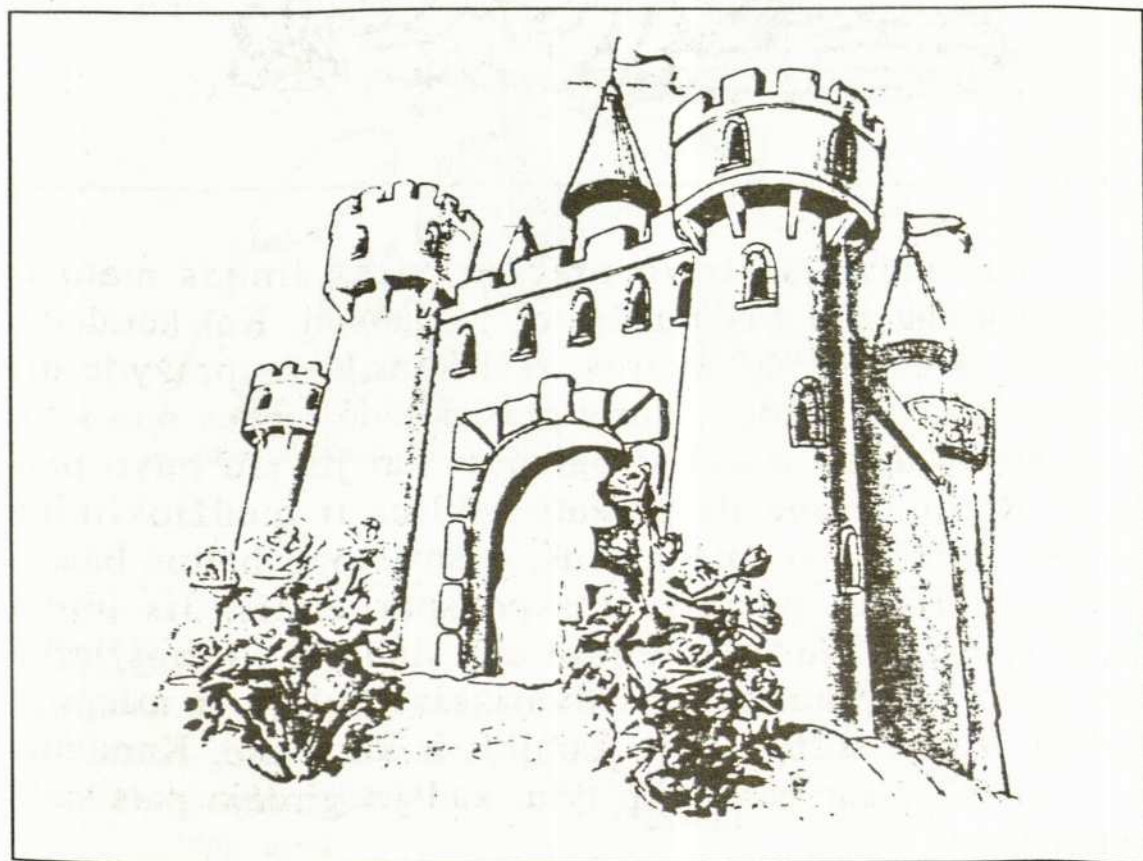

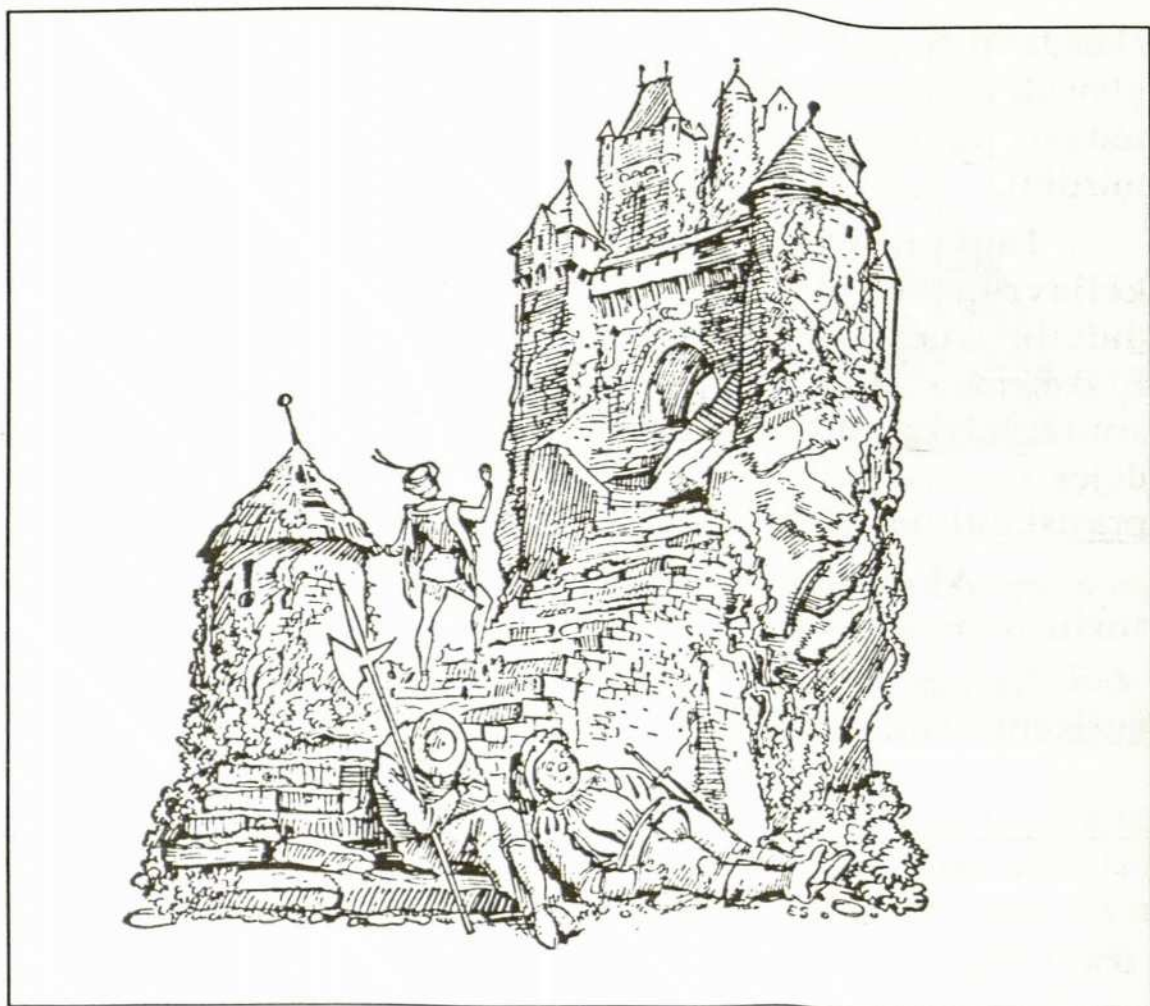
skėsdavo ir įsileisdavo juos koki žingsnį, o paskui suglausdavo ir taip apipindavo savo šakomis, kad jie negalėdavo pajudėti nei pirmyn, nei atgal ir mirdavo baisia mirtimi.

Taip praslinko daug metų. Kartą vėl vienas karalaitis keliavo per tą kraštą ir iš vieno senelio sužinojo apie didelius rūmus, esančius tarp erškėčių, ir apie karalaitę Erškėtrožę, apie karalių, karalienę ir visus dvariškius, jau šimtas metų sumigusius giliu miegu. Senelis buvo girdėjęs iš savo senelio ir apie tuos karalaičius, kurie bandė prasiskinti per erškėčių tvorą, bet žuvo, nepasiekę tikslo.

— Aš nieko nebijau, — atsakė karalaitis. — Aš turiu pamatyti tą karalaitę.

Gerasis senelis bandė atkalbėti jį nuo to žygio, bet karalaitis nieko nenorėjo girdėti.

Tuo metu jau buvo prabėgę visas šimtas metų ir atėjusi diena, kai Erškėtrožė turėjo pabusti. Kai karalaitis prijojo prie erškėčių tvoros, erškėčiai buvo pražydę dideliais gražiais žiedais, kurie prasiskleidė vienas nuo kito, leisdami praeiti, ir vėl susiglaudė, kai jis jau buvo praėjęs. Rūmų kieme jis pamatė arklius ir medžioklinius šunis, gulinčius ir miegančius, o ant stogų baltus balandžius, galveles pasikišusius po sparneliais. Jis įėjo į rūmus, o ten musės miegojo ant sienų ir virėjas laikė berniuką už plaukų. Visi dvariškiai gulėjo ir miegojo salėje, o prie sosto gulėjo karalius ir karalienė. Karalaitis ėjo toliau. Visur buvo taip tylu, kad jis girdėjo pats savo alsavimą.

Taip jis priėjo seną bokštą ir atidarė duris į kambariuką, kuriame miegojo karalaitė. O ji buvo tokia graži, kad jis negalėjo nuo jos akių atitraukti. Jis pasilenkė ir pabučiavo ją. Vos tik jis palietė karalaitę, ji pabudo, atmerkė akis ir nusišypsojo.

Tada juodu abu išėjo iš bokšto. Rūmuose pabudo karalius, karalienė, pabudo ir visi dvariškiai ir nustebę žiūrėjo vienas į kitą. Ir arkliai atsistojo kieme, pašoko šunės, balandžiai ištraukė galveles iš po sparnelių, apsidaire ir nuskrido į laukus, subruzdavo ir musės ant sienų, ugnis ugniavietėje, kepsniai vėl ėmė spirgėti, o virėjas užskuto berniukui paausėn. Tada buvo suruoštos puikios Erškėtrožės ir karalaičio vestuvės, o paskui jie gyveno laimingai iki mirties.

Žodžiai:

LAUMĖS — mitologinės moterys

GALIOJE — valdžioje

LĖMĖ — iš anksto pasakė
apie ateitį

LEMTIS — likimas

VERPSTĖ — pagaliukas, kuriuo
sukant verpiami siūlai.

SUBRUZDO — sujudėjo

UŽSKUTO — uždavė

ŠV. MERGELĒ MARIJA LIURDE

Bernadeta (Bernadette) Soubirus gim. 1844 m. buvo paprasta piemenaitė Prancūzijoje. 14 metų būdama, oloje prie Lurdo (Lourdes) 1858 metais vasario mėnesio 11 dieną 18 kartų regėjo Šv. Mariją, Nekaltai Pradėtąją. Tuo metu toje

vietoje ištryškęs stebuklingos gydomosios galios šaltinis. 1866 metais Bernadeta įstojo į vienuolyną, kuriame ji ir mirė. Vėliau šis vienuolynas buvo pavadintas Marijos Bernadetos vardu.

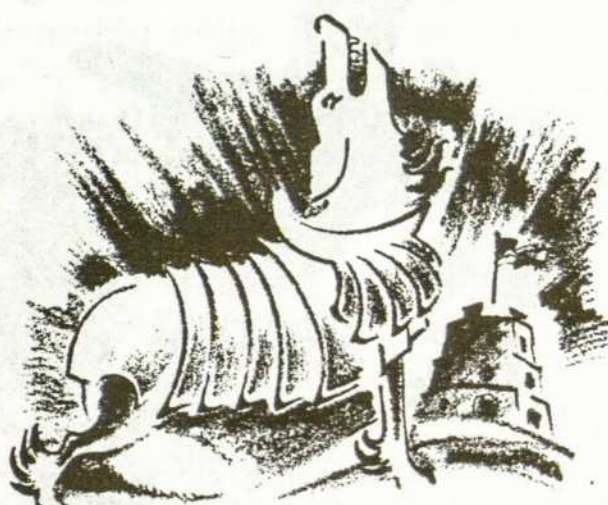
Bernadeta ėmė garsėti savo stebuklingumu. 1909 ir 1925 metų tyrimai parodė jos kūną esant nesugedusį. Katalikų 1925 metais buvo paskelbta palaimintąja. Popiežius Pijus XI 1933 metais Bernadetą paskelbė šventąja. Lurdas yra laikomas šventa vieta, viso pasaulio žmonės keliauja į Lurdą, meldžiasi Bernadetai ir daug buvo stebuklingų išgyjimų. Vasario 11 dieną mes minime Šv. M. Mergelės Lurde dieną.

KĄ AŠ MYLIU? Alė Paškevičienė

**Myliu tėtį ir mamytę,
Myliu mažąją sesytę...**

**Atžalėlė aš tautos,
Prie garbingos Baltijos...**

**Ta šalis — mūs Lietuva,
Ji šiandieną jau laisva...**

UŽGAVĖNĖS

Pagal
D. Bindokienės knygą
“Lietuvių papročiai ir tradicijos išeivijoje”

Paskutinė diena prieš gavėnios pradžią vadinama Užgavėnėmis. Jos paprastai būna antradienį, o trečiadienį jau Pelenų diena. Prasideda ilgas, rimtas ir liesas gavėnios metas. Senais laikais pasninkas buvo labai griežtas: mėsos valgyti iš viso nebuvo galima septynias savaites, o pieną galima buvo vartoti tik retkarčiais. Pasilinksminimai, šokiai, dainos, vaišės buvo draudžiamos ne tiek Bažnyčios, kiek tradicijų. Todėl žmonės stengėsi Užgavėnes praleisti linksmi, triukšmingai, valgyti kiek galima daugiau ir riebiau, kad “užtektų per visą gavėnią”.

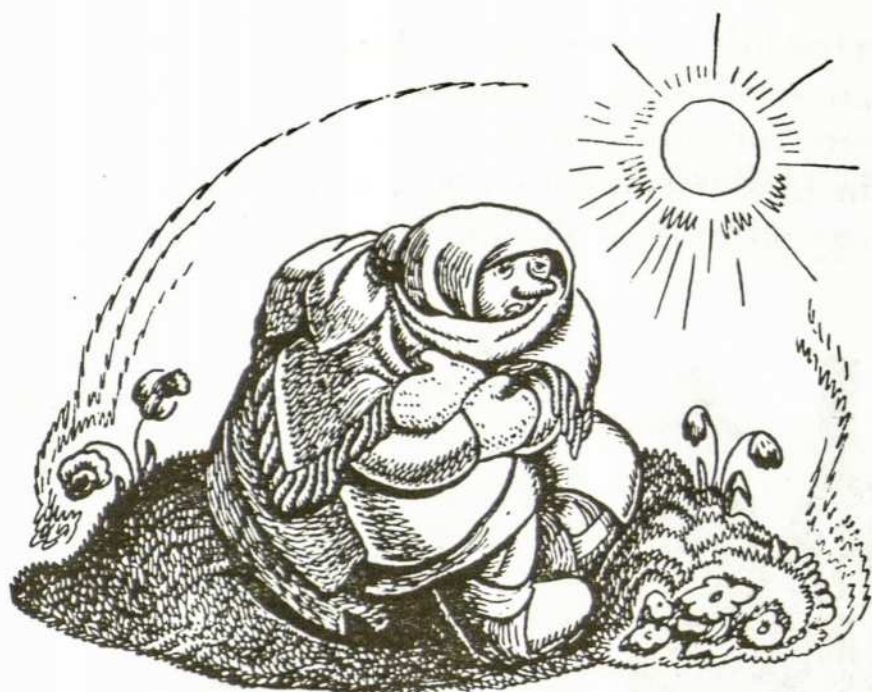

Pagrindinis Užgavėnių valgis — blynai. Taip pat buvo verdamos spurgos, žagarėliai. Žemaitijoje buvo mada užsigavėti šiupiniu. Kai kuriuose rajonuose, šeimininkės šiupinin įdėdavo kiaulės uodegą. Buvo tikima: kas ją besėmdamas “sužvejos”, bus laimingas iki tų metų pabaišos.

Persirengėliai arba kaukininkai yra neatskiriama Užgavėnių linksmybių dalis. Užgavėnių karnavalai žinomi ir kitose šalyse. Pvz.: Pietų Amerikoje, Šiaurės Amerikos New Orleano mieste ir kitur. Šie karnavalai labai sumoderninti, dalyvių apranga nepaprastai spalvinga, blizganti, sudėtinga.

Užgavėnių paprotys pradžią yra gavęs iš prieškrikščioniškų laikų mitologijos, kur tarpusavyje kovoja pavasario ir žiemos gerosios dvasios su blogomis. Užgavėnės — pavasario pradžia. Ne to pavasario, kurį suprantame (ypač Lietuvoje) kaip pirmo žalumo, paukščių sutartinių ir žibuoklių žiedų visumą, bet pavasario, nugalinto žiemos jėgas, prailginančio dieną, žadančio naujo derliaus auginimo laiką.

Žmonės įvairiomis apeigomis, būrimais, tarp kaukėtų personažų vykstančiomis “kovomis” — **stengėsi padėti pavasariui nugalėti žiemą**, pagreitinti jo atėjimą ir tuo pačiu įsiteikti gamtos jėgoms, kad vėliau jos atsilygintų geru derliumi, turtingais metais.

Lietuvoje išdaigininkai kaukes pasidarydavo patys, iš paprastos, savo aplinkoje atrandamos medžiagos: medžio tošies, kailio, linų pluošto, lentelių, pakulų ir panašiai.

Buvo mėgstama persirengti čigonais, elgetomis, žydais, velniu, giltine. Pavaizduodavo ir gyvulius: arklius, ožius, bezdžiones. Kadangi senais laikais, po kaimus važinėję pirkliai, daugiausiai buvo žydai, buvo panašiai į juos apsirengiama.

Kaukininkai eina iš vienu namų į kitus, pakeliui yra vaišinami Užgavėnių valgiais ir gėrimais, taip pat aplaistomi vandeniu.

Jų eisena labai triukšminga, lydimą muzikos, juokų ir dainų. Pagaliau pokštininkų grupės susirinkdavo į vienus namus, kur vaišindavosi tuo, ką surinkę buvo, žinoma, tik iki vidurnakčio.

ar žinai?

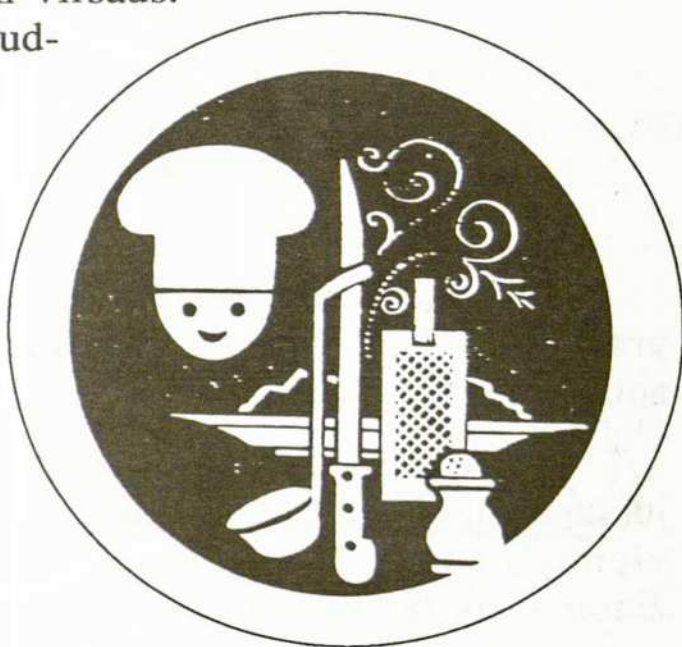
BULGARŲ VIRTUVĖ

Bulgarijoje bulvės patiekiamos retai, dažniausiai su-trintos į tyrę arba virtos taukuose. Užtat ant stalo visada gausu baltos duonos — duoninė niekada nebūna tuščia. Čia du kartus per dieną — per pietus ir vakarienę, valgo-mi karšti patiekalai. Sumuštiniai Bulgarijoje nepopuliarūs. Tačiau jų trūkumo nejauti, jei iš karto pripranti prie pui-kios pikantiškos bulgarų virtuvės. Uždarui čia dažnai nau-dojami česnakai ir riešutai.

BRUSELIEČIŲ VIŠTIENA

Tai atsitiko XIV a. Daug Liuksemburgo grafo karių buvo briuseliečių. Jie kuprines kietai prisikimšdavo, o vežimus prisikraudvo iki viršaus.

Kartą grafui pritrūko šaud-menų ir jis įsakė briu-seliečiams atrišti kuprines, tikėdamasis jose rasti šovinių. Bet ten tebuvo vien gėrimų buteliai ir riebios keptos vištos. Briuseliečiai pralaimėjo kautynes, užtat jiems prigijo viš-tienos smagurių vardas.

BELGAI

Koks patiekalas laikomas belgų tautiniu valgiu?

Vieni sako: inkstai su kadagių uogomis ir flamandiški karbonadai, pagaminti su alumi, kiti — pupelių salotos su lašinukų griežinėliais ir acto padažu. Dar tvirtinama: dubenėlis ryžių košės, apibarstytos padegintu cukrumi. Baltu cukrumi apibarsto tik užsienietis. Yra ir kitų nuomonių. Manoma, tai šviežias ungurys su austrėmis, o prie jo trūkažolių salotos, troškintos daržovės arba, kaip užkandis, pasūdyti ridikėliai. Taip valgoma Belgijoje.

ITALAI IR MAKARONAI

“Prego, prego, sinjore”, šūkauja italų kelneris ir paduoda ilgą valgiaraštį, kuriame užsieniečiams būna sunku susigaudyti — čia daug kas neaišku. Pirmasis patiekalas visada esti miltinis, tai — *pasta*. Pasta gali būti makaronai arba spagečiai, tagliatelle arba gnochai. *Pesce* — žuvis, *frito di pesce* — svieste kepta žuvis. *Pica* — tai pyragėliai su įvairiu įdaru. *Suppa* — sriuba, minestra — irgi sriuba, *risotto* — ryžiai su įvairiomis daržovėmis.

Vieni tvirtina, kad makaronams vardą suteikė vienas kardinolas, kuris pirmą kartą juos pamatęs ant stalo, sušuko: **“O ma Carognia!”** (O, kaip malonu!). Kiti sako, kad senovės graikai savo susižavėjimą tuo, kas jiems nepaprastai patikdavo pietiniuose Italijos miestuose, išreiškėdavo vienu žodžiu — makaronai. Išsilavinę kulinariai tvirtina, jog dar Markas Polas parsivežęs iš Kinijos kaip suvenyrą plonų tešlos lazdelių, panašių į makaronus. Tik jos buvo pagamintos iš ryžių miltų. Literatūroje makaronai pirmą kartą minimi **“Dekamerone”**. Bakačijas buvo labai nustebęs, kad jau XIV a. kažkokiame kaime virė makaronus ir raviolius.

Viso savo gyvenimo kelionių metu **Marko Polo** surado geriausių kvapiųjų augalų ir prieskonių.

PIPIRŲ KELIONĖ PER ATLANTĄ

Tai atsitiko Kolumbo kelionių laikais. Kartą Ispanijos karalienei vieno laivo gydytojas atsiuntė nepaprastą dovaną — indėniškų pipirų, nuostabių raudonų miltelių. Jais indėnai paskanindavo savo valgius ir gėrimus. Jie teigė, kad šiame raudoname vaisiuje gyvenęs pats ugnies dievas.

Taip
raudonieji pipirai
pradėjo savo
kelionę į rytus.
Ne tik iš pradžių,
bet ir vėliau pipi-
ras buvo pipiru.
Jie buvo laikomi
tik dekoratyviniais
augalais,
botanikos sodų
retenybe.

O gal pipiras gyvavo jau senovės Romoje? Imperatoriaus Nerono namų gydytojas rašė apie vaistinį augalą, panašų į raudonąjį pipirą. Vadinasi, galima sakyti, kad raudonieji pipirai į Europą pateko dviem skirtingais keliais — iš pietų ir iš vakarų. Kad kaip bebūtų, bet 1585 m. žinomas botanikas Kruzijus aprašė panašų augalą, aptiktą Bruno mieste. Šį augalą galėjo atsivežti ir Vengriją okupavę turkų kariai.

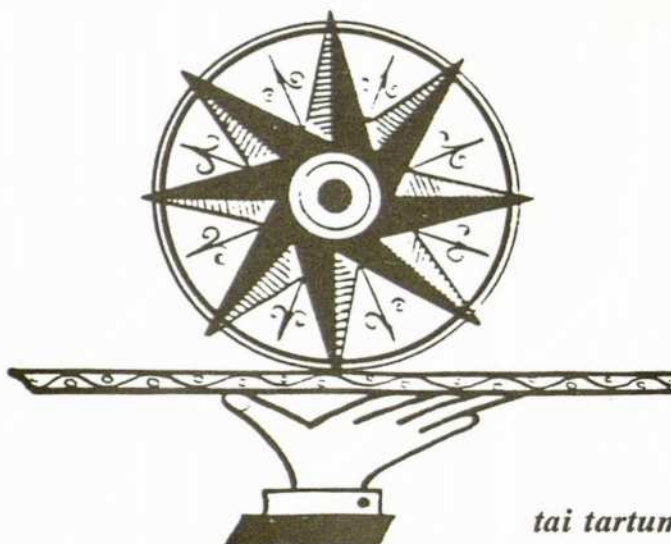
Pasakojama, kad Budo pašos hareme gyvenusi vengrų kilmės gražuolė Ilonka. Užėmę Budos miestą, vengrų kariai išvadavo Ilonką. Išreikšdama savo dėkingumą, tėvynainiams ji padovanojusi nuostabaus augalo sėklų. Bevalgant tą augalą lūpos pasidarydavo raudonos ir nuo to laiko prigijo posakis, kad “vengrų merginų lūpos spinduliuoja dievišką ugnį”.

OLANDIJOJE

dažnai valgoma. Penkis, o kartais šešis kartus per dieną.

Ypač pasigardžiuodamas valgo tas, kuris mėgsta aštrius uždarus. Pipirai, gvazdikėliai, cinamonas, muškato riešutas. Sotus maistas su daugybe prieskonių, ko gero, būdingiausias olandų virtuvės bruožas.

Sūrininkai, ko gero, niekuo nenusileidžia tulpių augintojams. Žinoma, Olandijoje nepriskaičiuosi tiek sūrių rūšių, kiek yra tulpių rūšių, bet olandų sūriai, iš viršaus raudoni, o viduje geltoni kaip auksas, tapo olandų apkūnumo simboliu. Ne visi žino, kad ir garsiuosius Gaudo sūrius išrado olandai. Olandijoje sūris ne tik desertas. Sūris dedamas į sriubą, salotas, valgomas su ananasais ir su kumpiu, su žuvimi ir apkeptas.

*Desertas be sūrio,
tai tartum gražuolė be akių. Taip
sako Brijatas Savarenas.*

*Padažas kulinarijoje — tas pats, kas
kalbai gramatika. Fantazija ir meilė
esti geriausi uždarai.*

Iš olandų kulinarijos knygos.

RAŠO ČIKAGOS LITUANISTINĖS MOKYKLOS MOKINIAI

TĖVŲ TĖVIŠKĖ

Tėvų tėviškė — būtinas kraštas,
Kurį aš aplankysiu kada.
Telšių miestą, kur ežeras Mastis,
Marijampolę, kur Šešupė srauni.

Telšiuose gimė mama ir teta,
Žemaitijoje pačioj prie šilų.
Marijampolė matė kaip tėtė,
Braidė ten prie Šešupės krantų.

Tėtės tėtė skautavo prie miško,
Mamos tėtė žuvavo ežere.
Bet visi, sugalvoję, atvyko
Į Čikagą, kad būtų drauge.

Čia visi jie linksmi susitiko,
Džiaugiuos ir aš, kad tai įvyko.
Ir jeigu jie nebūtų susitikę,
Tai ir mano gyvenimas būtų kitoks.

Tu brangi, man, tėvelių šalele,
Aš tikrai aplankysiu tave.
Telšius — ten kur ežeras Mastis,
Marijampolę — kur tėtės namai.

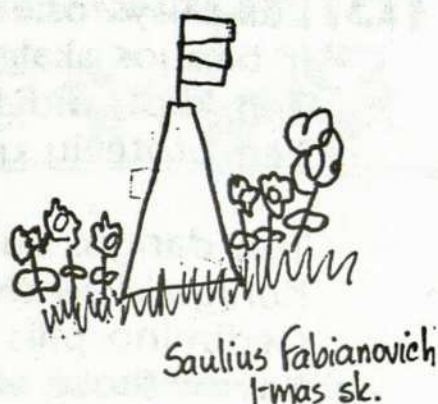
Karina Turnerytė, 8 kl.

NEPRIKLAUSOMYBĖS ŠVENTĖ

Vasario šešioliktoji yra Lietuvos nepriklausomybės šventė. Tą dieną Lietuva tapo laisvu kraštu. Nepriklausomybę Lietuva išsikovojo po ilgų kovų. Kova dėl laisvės tęsėsi apie 150 metų. Ilgus metus lietuviai kovojo už žodžio ir spaudos laisvę, nes rusai buvo uždraudę lietuvišką spaudą. Pirmajam karui pasibaigus, Rusijoje įvyko komunistinė revoliucija. Jie nuvertė Rusijos carą ir išvaikė jo kariuomenę. Tuo metu Lietuva suorganizavo savo kariuomenę, kuri ir apgynė Lietuvos valstybės sienas.

Vytas Jurjonas, 8 kl.

LABAI SVARBI DIENA

Vasario šešioliktoji yra Lietuvos nepriklausomybės diena. Ji mums yra brangi lygiai taip pat, kaip ir amerikiečiams Liepos ketvirtoji diena. Lietuviai išėivijoje visą laiką labai iškilmingai pamini tą dieną. Po II-jo Pasaulinio karo, rusams okupavus Lietuvą, jie uždraudė Tautos šventės minėjimą Lietuvoje ir tautinės vėliavos pakėlimą. Dabar Lietuva laisva ir vėl joje švenčiama Vasario šešioliktoji. Šiandien jau per TV rodo iškilmes Kaune prie Laisvės paminklo. Rusai jį buvo nugriovę ir jis dabar vėl iš naujo atstatytas. Vilniuje iškilmės vyksta prie to namo, kuriame 1918 m. buvo paskelbta Lietuvos nepriklausomybė.

Danutė Mikrut, 10 k.

GIMTOJI ŽEMĖ

Kur pušys ošia pakrantėj
Ir bangos skalauja krantus.
Ten kopų didybė vilioja,
Ten protėvių girdi balsus.

Ten dangus susilieja su jūra,
Kunigaikščių dvasia dar gyva.
Gedimino pilis ant kalno,
Kovon šaukė visus.

Aukšti bažnyčių bokštai —
Stiepiasi į dangų.
Lyg, rodos, jie maldauja
— išsaugoti laisvę,
Taip sunkiai atgautą ir dar tokią trapią.

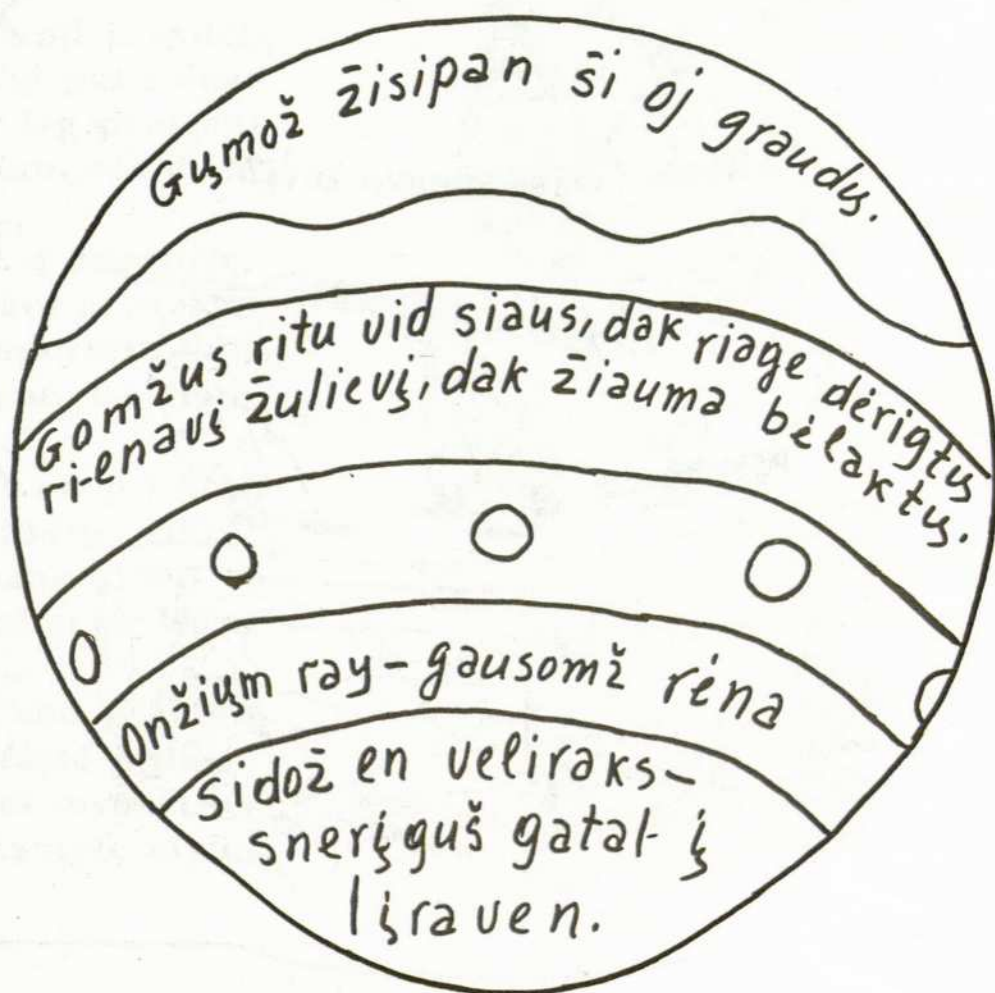
Karina Pauliūtė, 10 kl.

Ši uždavinį paruošė
Čikagos lituanistinės mokyklos mokiniai.

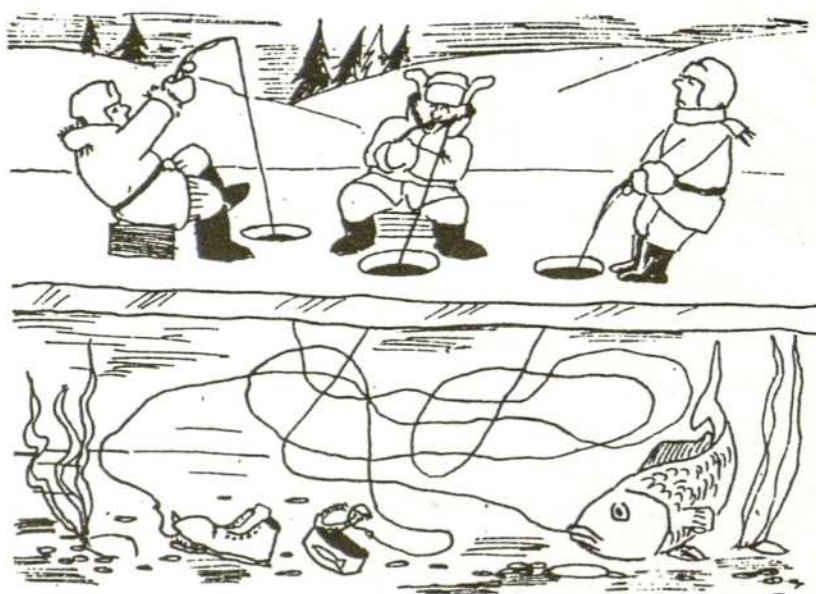
Pabandyk ištaisyti visus tuos keistai parašytus žodžius.
Viską teisingai atlikus mes gausime 4 lietuviškas patarles.

Atspėk kas šiame piešinyje pavaizduota neteisingai?

Kuris žvejas sugavo žuvį?

MAMYTĖS DIENAI

Muz. ir žodžiai A. Biržiečio

Šiandien su tėčiu
Nupirkom gėlę,
Parnešę stvėrėm
Už kastuvėlių.

Tuoj pasodinom
Ją į duobutę,
Gera palaistėm,
Kad soti būtų.

Kad ji žydėtų
Ligi pat sniego
Ir lyg pratestų
Mamytės dieną.

Tą dovanėlę,
Nors ir mažytę
Paskyrėm mūsų
Brangiai mamytei.

Kad ji į gėlę
Kasdien žiūrėtų,
mane ir tėtį
Labai mylėtų.

Kad ji žinotų —
Gėlytė žydi,
Nes mes su tėčiu
Mamytę mylim.

Pried.

Žydėk, gėlyte,
Gražiausiais žiedais
Ir džiugink mamytę
Rytais vakarais!

Lietuti, palaistyk,
Kad augtų gerai,
Saulute, pašildyk,
Kad dygtų daigai.

MAMYTĖS DIENAI

Lėtakai

1. Siandien su tė-čiu

nupirkom gė-lę, parnešę stiveriū už kastuvi-lių. Tūoj pasodi-nom

įs-į duobu-tę, gerai palaistėm, rad soti bū-tų. Kad ji žydė-tų

ligi pat sniego ir lyg prateš-tų mamytės diena. Žy-dė-xi, gė-ly-tes

-liausias žaidais ir dainigine mamytė rytais vakarais! lie-tu-ti, palaistyk, kad augtų ge-
-rai, saulė-te, pasiil-dyk, kad dygtų dai-gai.

C G A H C E H F# 1. 12. C
C G A H C C G C

Kiek skirtumų yra paveikslėliuose?

JUOKAI JUOKAI JUOKAI
 JUOKAI
 JUOKAI
 JUOKAI
 JUOKAI JUOKAI JUOKAI

Katinas ir Benzinas

— Mama, aš daviau katinui
 atsigerti truputį benzino, —
 džiūgauja mažylė.
 — Ir kas jam atsitiko? —
 išsigando mama.
 — Na, jis pavaikščiojo po
 kiemą ir sustojo.
 — Pastipo? — išbalo mama.
 — Ne, pasibaigė benzinas, —
 atsakė dukrelė.

Ar pažįsti nematomą žmogų?
 — Taip... iš matymo.

Nematei mano
 kanarėlės?

— Mačiau... kalbėjosi su
 mano katinu!

— Mama, aš nenoriu eiti
 pas dantistą! — verkia
 mažylis.

— Būk ramus, pamatysi,
 jis tau nieko nedarys, -
 guodžia mama.

— Tai kodėl mane ten
 vedi?

DUŠAS

Vienas berniukas labai nemėgo maudytis, todėl kiekvieną
 kartą, kai mama pakišdavo jį po dušu, baisiausiai pykdavo.

Kartą jis sutiko gatvėje draugą. Šis, labai nustebęs, tarė:

— Oi, kaip tu išaugai!..

— Kurgi ne, — atsiliepė berniukas, — mane mama laisto
 kiekvieną dieną.

Visi vaikai
"EGLUTĖ" skaito,
Savo draugu
"EGLUTĖ" laiko.

Skubėk ir tu
Pas tėtį paprašyti,
Kad reikia tau
"EGLUTĖ" užsakyti.

Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260